

skal aflægges en særlig Prøve, ved hvilken den Paagjældende giver nogenlunde sikker Garanti for, at han vil kunne fyldestgjøre de Fordringer, der maa stilles. Jeg seer derfor ikke rettere, end at vi maae holde os for Die, at vi, hvis vi gaae ind paa dette Lovudkast, dog om føie Tid ville være nødsagede til at gjøre Alt om igjen, hvad der vedkommer det deri behandlede Forhold.

Under disse Omstændigheder forekommer det mig rigtignok, at der har været Anledning for en af mine Venner her i Salen til at spørge om, hvorvidt der virkelig maatte være nogen særdeles practisk Trang tilstede til saaledes at udtage et enkelt Led af den hele Rjæde, og til at prøve paa at ordne ikke hele Sagførestillingen, men Afgangen til Sagførerverkøvet. Jeg tør nu sige, at selve Lovudkastets Motiver vidne om, at der ikke er en saadan Trang tilstede. For Høiesterets Vedkommende vil det vistnok være det høie Thing bekendt, at Antallet af Sagførerne ved denne for Dieblirket er det største, som det nogenstinde har været, at det er ligesaa stort, ja større, end det var, dengang da Høiesteret tillige var den øverste Domstol for Norge, og ligesaa stort som dengang, da Høiesteretsordenen aarligt talte 400 Sager, imedens den nu kun tæller 40; maatte det være Sandhed, hvad der jo lyder over til os langveisfra, som et Budskab fra Nordamerikas Præsident, at endeel af det danske Territorium muligvis bliver afhændet, saa er der jo endog al mulig Grund til at frygte for, at det nævnte Tal 40 fremtidigt vil voze nedad. For Høiesterets Vedkommende kan der altsaa ikke være Spørgsmaal om nogen Trang, og for Overretternes Vedkommende stiller Sagen sig ganske paa samme Maade. Aldrig har Kjøbenhavns Overret havt saamange Sagførere som i Dieblirket, og det Samme er Tilfældet for Viborg Overrets og endelig ogsaa for Underretternes Vedkommende. Skulde der maaskee — det er jo det, som Lovudkastets Motiver vise hen til — paa eet eller andet Sted i Landet kunne være Trang til at faae ansat flere Sagførere, skulde der maaskee, som Motiverne mene, være Anledning til at troe, at et større Antal af Sagførere vilde kunne finde sit Underhold, saa er der jo dernæst i de nærværende Forhold ikke det Allermindste til

Hinder for, at den høitærede Justitsminister giver flere Afgang til at nedsette sig som Sagførere. Jeg har vel idag hørt den høitærede Justitsminister sige, at de unge Mænd, som vare bekendte i en vis Egn, som havde Venner og Frænder, og som derfor kunde gjøre sig Haab om at finde deres Erhverv paa det Sted, ikke letteligt vilde kunne foretrakkes til Ansættelse for ældre, maaskee meget dygtige Concurrerter, og saaledes ialtsald ikke vilde kunne finde Virksomhed i den Kreds, hvor de kunde gjøre sig Haab om lettest at finde deres Udkomme. Men jeg skal dog henstille til den ærede Justitsminister, om Lovforslaget er istand til at forebygge noget Saabant, eller om man ikke, hvis en saadan Trang maatte findes paa et bestemt Sted, meget snarere maae frygte for, at den fuldstændigt frie Afgang til at blive Sagfører vil, trods Frændskab og Venkskab, have skabt de unge Mænd saamange Concurrerter, at det kun lidet vil nytte dem at have Venkskab og Frændskab. Hvad der ialtsald er af Betydning, det er, at Justitsministeren allerede nu har det fuldstændigt i sin Haand at skabe saamange Advocater, saamange Sagførere over hele Landet, ved alle Domstole, som han ønsker. Og da der jo, efter hvad en æret Taler (Jessen) har meddeelt os, skal være en saadan Sagen fra juridiske Candidaters Side efter Virksomhed, at de endog nedlade sig til at blive Politibetjente for at komme i praktisk Virksomhed, saa tør man vistnok ogsaa, dersom Justitsministeren vil benytte den Frihed, som han har, gjøre sig Haab om, at endeel juridiske Candidater vilde søge at erhverve sig praktisk Virksomhed som Sagførere fremfor som Politibetjente. Jeg troer altsaa at turde sige, at det, der skulde være Lovforslagets væsentligste Forsvar, nemlig en tilstedeværende praktisk Trang til at faae Løbet paa Forholdenes nuværende Bestaaffenhed, ikke er tilstede, og at Ministeren, dersom der virkelig eet eller andet Sted skulde være Trang til et større Antal Sagførere, jo har alt det i sine Hænder, som kræves for at afhjælpe Manglerne i saa Henseende.

Jeg maa derfor tilstaae, at, naar jeg skulde indlade mig paa at hjælpe til det nærværende Lovudkastets Fremme, saa maatte det være, fordi jeg, idet jeg sluttede mig til de smukke Anstuelser